

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: N. H. T., narozen X
statní příslušník Vietnamské socialistické republiky
zastoupen advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-32085-2/ČJ-2025-930310-V241 ze dne 3. 10. 2025

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 23. 8. 2025 podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložila žalobci správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „území“), a to v délce dvou let od okamžiku, kdy žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vycestuje z území Evropské unie a smluvních států. Zároveň stanovila dobu k vycestování z území Evropské unie a smluvních států v délce patnácti dnů od právní moci rozhodnutí. Odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které žalobce navzdory výzvě neodůvodnil, žalovaná zamítla napadeným rozhodnutím ze dne 3. 10. 2025.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav, jelikož se nevypořádala s otázkou, zda mohl žalobce vědět o tom, že mu bylo maďarské povolení k pobytu dne 3. 7. 2025 zrušeno. Žalobce uvedl, že si žalovaná z Maďarska nevyžádala bližší informace týkající se zrušení jeho povolení k pobytu. Podle žalobce žalovaná vycházela pouze z kusých informací, a nemohla tak posoudit přiměřenost napadeného rozhodnutí.
3. Podle žalobce se žalovaná nedostatečně vypořádala s nepřiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Konstatoval, že jde o neurčitý právní pojem, nikoli o správní uvážení, což však správní orgány nereflektovaly a nesplnily hlediska, která je třeba v případě neurčitého právního pojmu zvážit. Žalobce citoval z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, a ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 Azs 102/2013-34. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, protože správní orgány „*absentovaly*“ na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí.
4. Dále žalobce namítal, že stanovení doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území, v délce dvou let je nepřiměřené. Uvedl, že v obdobných věcech se v souladu s ustálenou správní praxí tato doba stanovuje maximálně v délce jednoho roku.
5. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná ve svém vyjádření trvala na tom, že v odvolacím řízení nezjistila v postupu správního orgánu I. stupně žádné pochybení, které by způsobovalo nezákonnost jeho rozhodnutí. Žalovaná na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně plně odkázala a navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci soudem

7. Před vypořádáním žalobních bodů soud zdůrazňuje, že každý žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Totéž podle názoru zdejšího soudu platí i pro citaci judikatury, pokud žalobce nijak neupřesní, co konkrétně z toho kterého judikátu pro svůj případ dovozuje. Soud dále podotýká, že není možné, aby za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval jeho obecná tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by naopak funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu

ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Afs 171/2021-44).

8. V nyní řešené věci nedosahuje kvality žalobních bodů část textu žaloby, ve které žalobce bez upřesnění vztahu ke svému případu uvedla, že nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života je neurčitým právním pojmem, nikoli správním uvážením, což správní orgány nereflektovaly a nesplnily hlediska, která je nutno v případě neurčitého právního pojmu zvážit. K tomuto obecnému tvrzení žalobce připojil citaci dvou rozsudků Nejvyššího správního soudu, aniž by však uvedl, jaká konkrétní hlediska správní orgány v jeho případě neposuzovaly nebo jaké konkrétní závěry zmíněných rozsudků se ho týkají a co z nich pro sebe dovozuje. Takováto obecná tvrzení a pouhou citaci judikatury bez vazby na skutkové okolnosti případu žalobce nepovažuje soud za žalobní body.
9. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 22. 8. 2025 byl hlídkou Policie České republiky kontrolován cizinec, který byl po předložení cestovního dokladu Vietnamské socialistické republiky ztotožněn jako žalobce. Bezprostředně předtím mu byl Spolkovou policií odepřen vstup na území Spolkové republiky Německo. Lustrací Schengenského informačního systému policisté zjistili, že od 3. 7. 2025 je předmětem pátrání žalobcova pobytová karta vydaná Maďarskem. Tu však žalobce neměl při sobě, neboť mu byla předtím odebrána příslušníky Spolkové policie. Vzniklo podezření, že žalobce se na území nachází neoprávněně. Součástí spisu jsou mimo jiné lustrace v příslušných evidencích, informace Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru mezinárodních vztahů, o vrácení cizince od státní hranice a kopie maďarské pobytové karty s platností od 13. 12. 2003 do 12. 6. 2026, která mu byla odebrána ve Spolkové republice Německo. Podle kopie cestovního pasu žalobce naposledy vstoupil na území Schengenského prostoru dne 10. 10. 2024.
10. Podle sdělení Policejního prezidia České republiky, ředitelství pro mezinárodní policejní spolupráci, ze dne 23. 8. 2025 obdržela policie na základě žádosti o doplňující informace u vnitrostátních záznamů (tzv. SIRENE) z Maďarska zprávu, že žalobcovo povolení k pobytu je neplatné, protože jeho zaměstnavatel dne 25. 2. 2025 oznámil, že byl jeho pracovní poměr ukončen dne 14. 2. 2025. Se žalobcem dne 23. 8. 2025 zahájil správní orgán I. stupně řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.
11. Žalobce při svém výslechu dne 23. 8. 2025 mimo jiné uvedl, že maďarské vízum získal na ambasádě v Hanoji prostřednictvím vietnamské pracovní agentury. V Maďarsku pracoval u výrobní linky pro společnost vyrábějící obuv, avšak dne 14. 2. 2025 této práce dobrovolně zanechal, protože nebyl spokojen se svou mzdou. Uvedl, že o tom, že je jeho pobytová karta již neplatná, nevěděl. Měla mu to sdělit až Spolková policie. V Maďarsku ho prý o podmínkách pobytové karty nikdo nepoučoval. Připustil ale, že si byl vědom toho, že na základě maďarské pobytové karty může pracovat jen v Maďarsku. Žalobce vypověděl, že po ukončení své pracovní činnosti v Maďarsku přicestoval dne 15. 2. 2025 za svým strýcem do České republiky. Strýci pak pomáhal s obchodem a ten mu za to vyplácel nějaké peníze a poskytoval stravu a ubytování.
12. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců platí, že *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území [České republiky] nebo na území členských*

států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

13. Z § 119a odst. 2 téhož zákona vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
14. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
15. K námitce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud konstatuje, že je ze správního spisu i z obou správních rozhodnutí zřejmé, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, neboť na území Schengenského prostoru pobýval od 3. 7. 2025 do 22. 8. 2025, tedy 51 dnů, bez pobytového oprávnění.
16. Žalobce dále v žalobě namítal, že disponuje maďarským povolením k pobytu platným do 12. 6. 2026 a že nevěděl o jeho zneplatnění. Soud shledal, že správní orgány i v této souvislosti dostatečně zjistily skutkový stav. Vycházely jednak z lustrací v Schengenském informačním systému, kde bylo dané povolení k pobytu vedeno jako zneplatněné a doklad byl hledaný za účelem jeho zabavení, což bylo vyhlášeno dne 3. 7. 2025. Správní orgán I. stupně však nevycházel pouze z této evidence, ale platnost pobytového oprávnění žalobce v Maďarsku ověřil u maďarských orgánů prostřednictvím Policejního prezidia České republiky, ředitelství pro mezinárodní policejní spolupráci. Podle sdělení maďarské strany je povolení k pobytu žalobce neplatné, protože jeho pracovní poměr byl ukončen dne 14. 2. 2025, což jeho zaměstnavatel oznámil dne 25. 2. 2025. Maďarská strana konstatovala, že žalobce na území Maďarska jiným povolením k pobytu nedisponuje.
17. Se žalovanou soud souhlasí v tom, že uvedená zjištění představují jasný podklad pro závěr, že se žalobce na území zdržoval bez pobytového oprávnění. To je podstatné pro naplnění skutkové podstaty podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Jedná se o pobývání žalobce na území Schengenského prostoru, a to bez oprávnění, a délku neoprávněného pobytu. Obě tyto skutečnosti přitom byly správními orgány prokázány jednoznačně, ze shromážděných podkladů bez dalšího vyplývá, že pobyt žalobce byl neoprávněný. Požadavky § 3 správního řádu tím byly naplněny, neboť byly zjištěny skutečnosti v rozsahu podstatném pro rozhodnutí. Žalobce neuvedl žádná konkrétní tvrzení, kterými by shora uvedená zjištění jakkoli zpochybnil, přičemž zcela obecné námitce stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud nepřisvědčil.
18. Soud shledal, že nebylo důvodné zjišťovat, z jakých důvodů a jakým maďarským orgánem bylo pobytové oprávnění žalobce zrušeno či si opatřovat správní spis, neboť tyto otázky již nejsou předmětem řízení o správním vyhoštění a dané informace by nemohly nic změnit na shora uvedených jednoznačných závěrech, takové dokazování by tak již bylo zcela nadbytečné. Pro naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců přitom není rozhodné ani to, zda žalobce o zrušení svého pobytového oprávnění

věděl, či nikoli, neboť cizinci jsou obecně povinni pobývat na území v souladu s právními předpisy a informovat se rovněž o podmínkách, za kterých mohou na území pobývat (viz např. body 38 a 39 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2023, č. j. 19 A 35/2023-24, a bod 33 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2021, č. j. 1 A 54/2021-29).

19. Pro úplnost soud dodává, že institut správního vyhoštění není správním trestem, ale toliko správním opatřením, kterým stát vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004-54, č. 864/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52, č. 1164/2007 Sb. NSS), pro uložení správního vyhoštění tudíž není podstatné, zda se cizinec daného jednání dopustil zaviněně, či nikoli.
20. Podle konstantní judikatury správních soudů aplikace § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V nyní řešené věci není pochyb o tom, že žalobce se vytýkaného jednání dopustil, ve výše specifikované době pobýval na území nelegálně a uvedené skutečnosti byly jednoznačně prokázány. Správní orgány tudíž postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. Zároveň nebyl dán důvod pro postup podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup podle § 50a téhož zákona, protože žalobce netvrdil žádné okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, ani takové okolnosti nebyly správními orgány zjištěny. Správní orgány tudíž nepochybily, pokud přistoupily k uložení správního vyhoštění.
21. Podle žalobce měly správní orgány zohlednit, že žalobce o tom, že mu maďarské povolení k pobytu bylo dne 3. 7. 2025 zneplatněno, nevěděl. V souladu s konstantní judikaturou správních soudů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 5 Azs 232/2018-26, či bod 14 rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 4. 2025, č. j. 41 A 6/2025-22) má být cizincova nevědomost o neoprávněném pobytu zohledněna v délce správního vyhoštění a při posuzování přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění. Soud zjistil, že na straně 3 napadeného rozhodnutí žalovaná odkázala na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 23. 8. 2025 a konstatovala, že se s ním plně ztotožňuje. Na straně 5 uvedeného rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce „*si musel být vědom, skutečnosti, že mu byl jeho pobyt udělen v souvislosti s prací pro konkrétního maďarského zaměstnavatele, se kterým měl uzavřenou pracovní smlouvu a že porušení podmínek, za jakých mu byl pobyt udělen, může vést k jeho ukončení. Účastník řízení ukončil pracovní poměr z důvodu malé výplaty, ale jiného zaměstnavatele, který by uspokojil jeho nároky, již nehledal. Dle názoru správního orgánu se ze strany účastníka řízení jedná o zneužití vízové politiky Evropské unie*“. Žalovaná tedy žalobcem tvrzenou nevědomost o zániku jeho pobytového oprávnění nepřehlédla, srozumitelně a přezkoumatelně vysvětlila, proč ji nepovažuje za věrohodnou.
22. Za podstatnou soud považuje otázku, zda mají správní orgány cizincovu nevědomost o neoprávněném pobytu zohledňovat v délce správního vyhoštění a při posuzování přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění ve prospěch cizince vždy, bez ohledu na to, zda si nevědomost nepřivodil on sám svou pasivitou. Závěr, že správní orgány mají jako polehčující okolnost zohledňovat i takové situace, kdy si cizinci nejsou vědomi neplatnosti svého pobytového oprávnění v důsledku vlastního nezájmu o stav pobytového oprávnění či nezdržování se na hlášené adrese, by odporoval obecně přijímané zásadě *nemo turpitudinem suam allegare potest* (nikdo nemůže těžit z vlastního protiprávního jednání, v tomto případě z vlastní lhotejnosti ke svým povinnostem) ve spojení se zásadou *vigilantibus iura scripta*

sunt (právo přejde bdělým). Není sporu, že je namístě zohlednit jako polehčující okolnost, pokud se cizinec navzdory jisté obezřetnosti mylí ohledně platnosti svého pobytového oprávnění. Od toho je však nutné odlišit ty situace, v nichž cizinec jen alibisticky namítá, že ho o podmínkách jeho pobytového oprávnění po vstupu na území nikdo nepoučil, aniž by vysvětlil, co mu následně bránilo vyvinout vlastní aktivitu. V nyní řešené věci žalobce kromě vlastní netečnosti a lhostejnosti nepřednesl jedinou konkrétní okolnost, která by jím tvrzenou nevědomost vysvětlovala či omlouvala, a z pouhého nezájmu o své povinnosti nemůže podle názoru soudu nijak těžit.

23. Soud se nadto zcela ztotožnil se závěrem žalované, že žalobce musel vědět, že porušuje své povinnosti, což může kdykoli vyústit v ukončení jeho pobytového oprávnění. V průběhu správního řízení totiž žalobce výslovně připustil, že si byl vědom toho, že na základě maďarské pobytové karty může pracovat jen na území Maďarska, přesto začal na území České republiky vykonávat činnost, která vykazovala znaky závislé práce (za úplatu pomáhal v obchodě). Pakliže žalobce věděl, že porušuje podmínky svého pobytového oprávnění takovým způsobem, který může vést každým dnem k jeho ztrátě, bylo nerozhodné, zda ke dni svého zajištění věděl o tom, že jeho pobytová karta již byla maďarskými orgány zneplatněna. Městský soud v Praze v obdobné věci vyslovil, že *„vzhledem k tomu, že žalobce věděl, že mu bylo pobytové oprávnění vydáno za účelem výkonu zaměstnání a zároveň musel také vědět o tom, že jeho pracovní poměr v Maďarsku skončil, musel předpokládat, že toto bude mít logicky vliv na jeho pobytové oprávnění. Soud proto nepovažuje za příliš věrohodnou argumentaci žalobce o tom, že o skončení maďarského oprávnění nevěděl“* (srov. bod 18 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 7. 2025, č. j. 16 A 24/2025-17). V jiné obdobné věci tentýž soud vyslovil, že *„žalovaný se tvrzenou neúmyslností jednání žalobce správně zabýval při hodnocení přiměřenosti zásahu, soud se ztotožňuje se závěrem, že žalobce měl předpokládat, že může o pobytové oprávnění v Litvě přijít, pokud mu bylo vydáno za účelem výkonu práce, kterou vykonával pouze několik dní, a následně bez zájmu o další legalizaci svého pobytu cestoval do dalších zemí Evropské unie“* (srov. bod 18 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2024, č. j. 19 A 4/2024-19). Žalovaná s ohledem na výše uvedené nepochybila, pokud žalobcem tvrzenou nevědomost o neoprávněnosti pobytu nezohlednila coby polehčující okolnost v kratší délce správního vyhoštění ani při posuzování přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění.
24. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32, potvrdil, že překážkou správního vyhoštění je pouze zásah nepřiměřený, přičemž tuto přiměřenost je třeba posuzovat podle kritérií vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle zmíněného rozsudku *„tato judikatura zobledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) ‚imigrační historii‘ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat*

zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45). Je tedy v prvé řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti. [...] Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince a jeho blízkých. Článek 8 Úmluvy ani judikatura ESLP přitom smluvním stranám neukládají všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jejich státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a povinnost umožnit jim přenést si svůj rodinný život na území daného státu [...] Nelze tedy bagatelizovat ani zájmy státu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Pokud by vybudování rodinného zázemí v průběhu nelegálního pobytu mělo mít bez dalšího vždy za následek nemožnost správního vyhoštění, pozbyla by imigrační legislativa z velké části na své účinnosti“.

25. Správní orgány se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců podrobně a přezkoumatelně zabývaly. V této souvislosti vycházely primárně z výpovědi samotného žalobce, když přihlédly zejména k tomu, že žalobce je dospělou, zdravou, svéprávnou a soběstačnou osobou. Je svobodný a bezdětný. Ve Vietnamu má oba rodiče, k nimž se může vrátit, nic tedy nebrání jeho zpětné integraci. Cestu do Vietnamu si je schopen sám zorganizovat a s pomocí rodiny financovat, ve Vietnamu mu nic nehrozí. V České republice žije jen jeho bratr, se kterým nicméně udržuje jen občasný kontakt přes sociální síť, a strýc z matčiny strany, který mu po jeho příjezdu do České republiky poskytoval stravu, ubytování a vyplácel odměnu za práci v jeho obchodě. Žalovaná tedy nijak nepochybila, pokud dovodila, že těžiště žalobcova rodinného života se stále nachází ve Vietnamu (k zemi původu má kladný vztah, žijí tam jeho rodiče), na území oproti tomu nemá společenské, kulturní či ekonomické vazby, nevlastní zde žádný majetek, nemá zde žádné závazky, nemá žádné překážky ve vycestování. Proti žalobcově zájmu na setrvání na území leží veřejný zájem, aby zde pobývali pouze cizinci, kteří dodržují právní předpisy. Zároveň je třeba podotknout, že právo cizince pobývat na území nepatří do kategorie základních lidských práv a zásah do soukromého a rodinného života cizince je připuštěn, pokud se tak děje v souladu se zákonem a v oblasti zájmů chráněných státem. Správní vyhoštění vždy představuje určitý zásah do soukromého života cizince, v případě žalobce je však tento zásah v porovnání s veřejným zájmem zcela přiměřený.
26. Soud se tak plně ztotožnil se závěry žalované, která v napadeném rozhodnutí podrobně popsala všechny aspekty nutné k posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, vyhodnotila konkrétní okolnosti v případě žalobce a srozumitelně vysvětlila, proč nad zájmem na ochraně soukromého a rodinného života žalobce převáží ochrana veřejného zájmu. Žalovaná se řádně vypořádala se všemi zjištěnými skutečnostmi, a to i z hlediska stanovení délky správního vyhoštění, na podkladě závazného stanoviska Ministerstva vnitra zhodnotila také to, zda je vycestování žalobce do země původu možné. Soud proto v postupu žalované neshledal žádná pochybení.
27. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, soud konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, vyslovil, že „otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční

pravomoci správního orgánu. Závise-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení“. Samotné správní rozhodnutí tedy podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, č. 416/2004 Sb. NSS).

28. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území, zohlednily všechny relevantní okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce, přihlédly k závažnosti protiprávního jednání žalobce (k délce neoprávněného pobytu) a k nutnosti výchovného efektu. Skutečnost, že se žalobce na území nedopouštěl trestné činnosti, je třeba vnímat jako základní povinnost každé osoby. Nebylo pochybením, pokud to žalovaná neposoudila jako zvláštní polehčující okolnost ve prospěch žalobce. Žalovaná tak zcela objektivně posoudila délku doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území, přičemž rozhodla na základě hledisek a v mezích stanovených zákonem.
29. S ohledem na uvedené soud shledal, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, v délce 2 roků, jsou v dané situaci zcela adekvátní a dostatečně odůvodněné, správní orgány zohlednily všechny relevantní skutečnosti ve prospěch i v neprospěch žalobce, rovněž zohlednily okolnosti soukromého a rodinného života, přičemž dané opatření nijak nevybočuje z rámce možné zákonné sazby, která činí až 5 let. Správní vyhoštění v délce 2 let bylo tedy uloženo ve dvou pětinach zákonného rozmezí. Soudu není z jeho činnosti známo, že by správní praxe stanovovala dobu zákazu vstupu v obdobných případech mírněji. Pro srovnání soud poukazuje na rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017-29, ve kterém Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce 1 roku za neoprávněný pobyt na území v řádu několika hodin, či na rozsudek ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40, ve kterém Nejvyšší správní soud akceptoval délku správního vyhoštění 1 rok za neoprávněný pobyt v délce 3 týdnů. Soud konstatuje, že soudy neshledávají nepřiměřeným ani správní vyhoštění v délce 2 let za neoprávněný pobyt na území v délce kolem dvou měsíců (srov. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 29. 10. 2024, č. j. 56 A 12/2024-23, a ze dne 16. 7. 2024, č. j. 34 A 12/2024-19, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2022, č. j. 19 A 9/2022-16). Žalobce zcela nekonkrétně namítal, že v obdobných případech je ukládána doba zákazu vstupu v délce jednoho roku, aniž by však na jakýkoli obdobný případ poukázal. Soudu nepřísluší, aby za žalobce domýšlel argumentaci nebo dohledával případy, které teoreticky mohl mít na mysli. Takto obecnou námitkou se proto soud nemohl blíže zabývat.
30. Soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a procesně úspěšné žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 28. listopadu 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce